

Bestseller New York Times #1

Rudé svitky magie

CASSANDRA CLARE

a WESLEY CHU

NEJSTARŠÍ KLETBY KNIHA PRVNÍ

Sága o lovcích stínů

Ruđé svitky
magie

NEJSTARŠÍ KLETBY
KNIHA PRVNÍ

Ruďé svitky magie

CASSANDRA CLARE
a WESLEY CHU

#BOKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © 2019 by Cassandra Clare
Cover photo-Illustration © 2020 by Cliff Nielsen
Cover design © by Nicholas Sciacca
Translation © Pavel Kaas, 2020
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2020

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Rudé svitky magie

Z anglického originálu *Cassandra Clare – The Eldest Curses Series, Book 1: The Red Scrolls of Magic*,

poprvé vydaného v roce 2019 v nakladatelství Margaret K. McElderry Books, An imprint of Simon & Schuster, Children's Publishing Division, New York, přeložil Pavel Kaas

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v edici #BOOKLAB v roce 2020

Editorka Marie Iljašenko

Redakce Jiří Kettner

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena na obálce je nezávazným doporučením pro koncové prodejce

ISBN 978-80-7529-923-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Protože velkou love story si zaslouží každý
— C. C.

Věnováno lásce, největšímu z dobrodružství
— W. CH.

CASSANDRA CLARE

je autorkou těchto knih:

TEMNÉ LSTI

PANÍ PŮLNOCI

PÁN STÍNŮ

KRÁLOVNA POVĚTRÍ A TEMNOTY

NÁSTROJE SMRTI

MĚSTO Z KOSTÍ

MĚSTO Z POPELA

MĚSTO ZE SKLA

MĚSTO PADLÝCH ANDĚLŮ

MĚSTO ZTRACENÝCH DUŠÍ

MĚSTO NEBESKÉHO OHNĚ

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANDĚL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNA

KODEX LOVCŮ STÍNŮ

Připravujeme:

MAGNUS BANE

SIMON LEWIS

Nenechte si ujít seriál

LOVCI STÍNŮ

*Toužit po nesmrtelnosti znamená toužit
po věčném uchování velkého omylu.*

— Arthur Schopenhauer

Ted' chápu tajemství vaší osamělosti.

— William Shakespeare

ČÁST I

Město lásky

† † †

V Paříži před minulostí neunikneš.

— Allen Ginsberg

Střet v Paříži

Z vyhlídkové plošiny Eiffelovy věže se město před Magnusem Banem a Alekem Lightwoodem prostíralo jako darované. Hvězdy zářily, jako by věděly, že mají konkurenci, dlážděné ulice připomínaly zlaté stružky a Seine stříbrnou stuhu ovinutou kolem umně zpracované luxusní bonboniéry. Paříž, město bulvárů a bohémů, milenců a Louvru.

Paříž byla zároveň dějištěm mnoha Magnusových nejtrapnějších průšvihů, nedomyšlených plánů i několika milostných katastrof, ale na minulosti teď vůbec nezáleželo.

Tentokrát byl Magnus odhodlán vzít to v Paříži za ten správný konec. Za těch čtyři sta let toulek světem pochopil, že ať cestujete kamkoli, to nejdůležitější je společnost, kterou si k tomu vyberete. S úsměvem pohlédl přes nevelký stůl na Aleka Lightwooda, který ignoroval lesk a nádheru Paříže a psal pohlednice domů.

Pokaždé, když Alek dopsal pozdrav, připsal na konec *Škoda, že tu nejste*. A Magnus po každé dopsané pohlednici chňapl a krasopisně tam dopsal *Ale ne zas tak doslova*.

Alek při psaní hrbil nad stolkem široká ramena. Na svalnatých pažích vyzařujících sílu se mu rýsovaly runy. Ta na krku, těsně pod ostře řezanou linií čelisti, už byla mírně zašlá. Do očí mu padal pramen věčně rozčuchaných černých vlasů. Magnus na okamžik pocítil prudké nutkání natáhnout se a vlasy mu odhrnout, ale ovládl se. Aleka občas projevy náklonnosti na veřejnosti uváděly do rozpaků. Žádní lovci stínů sice nejspíš nablízku nebyli, to však pořád neznamenal, že všichni obyčejní lidé bez problémů akceptují podobná gesta. Co by za to Magnus dal.

„Nějaké hluboké myšlenky?“ otázal se Alek.

Magnus se ušklíbl. „Snažím se jim vyhýbat.“

Užívat si života bylo třeba, ale někdy to stálo značné úsilí. Naplánovat perfektní cestu po Evropě nebylo snadné. Magnus musel docela sám vymyslet hned několik skvělých verzí. Stačilo mu jen představit si, že by měl své poněkud unikátní požadavky popsat slečně v cestovní kanceláři.

„Kam si přejete vycestovat?“ mohla by se ho zeptat, kdyby tam zavolal.

„Má to být první dovolená s mým novým přítelem,“ odpověděl by Magnus, protože to, že s Alekem chodí, směl prozrazovat teprve odnedávna, a Magnus se rád chlubil. „Zbrusu novým. Je to tak čerstvé, jako když vám auto ještě voní novotou.“

Tak čerstvé, že si navzájem teprve zvykali jeden na druhého a každý pohled nebo dotek pro ně představovaly pohyb po území úžasném a cizím zároveň. Občas se přistihl, že se na Aleka – nebo Alek na něj – dívá v úžasu ne nepodobném náhlému osvětlení. Jako by právě objevili něco sice nečekaného, nicméně nekonečně přitažlivého. Zatím si nebyli jisti jeden druhým, ale chtěli být.

Nebo si to přál alespoň Magnus.

„Klasická love story. Potkal jsem ho na večírku, vyšli jsme si na vzduch, tam jsme bok po boku svedli impozantní bitvu dobra se zlem, a teď potřebujeme dovolenou. On je totiž lovec stínů,“ řekl by Magnus.

„Co prosím?“ zeptala by se imaginární prodavačka zájezdů.

„No znáte to přece. V dávných časech byl svět zaplavený démony. Představte si něco jako černý pátek, jen víc potoků krve a o něco méně zoufalého vytí. A jak už se tak ve chvílích největšího zoufalství stává ušlechtilým a poctivcům – takže mně nikdy –, zjevil se anděl. A tenhle anděl dal svým vyvoleným válečníkům a všem jejich potomkům andělskou sílu k ochraně lidstva. Dal jim i jejich vlastní utajenou zemi. Anděl Raziel byl opravdovým mistrem v poskytování darů. Lovci stínů pokračují ve svém boji dodnes jako neviditelní ochránci, zářící a ctnostní, zkrátka a bez nadsázky definice ‚nejsvětějších ze svatých‘. Je to neuvěřitelně odporné. Samozřejmě že jsou svatější než my! Rozhodně tedy svatější než já, protože já jsem zplozencem démona.“

Dokonce ani samotného Magnuse nenapadlo, co by slečna z cestovky na tohle řekla. Nejspíš by jen něco zmateně zakňourala.

„Já vám to neřekl?“ pokračoval by Magnus. „Existují i bytosti, které se od lovců stínů výrazně odlišují; jsou to ale rovněž podsvětáné. Alek je synem anděla a potomkem jedné z nejstarších rodin v Idrisu, domovské zemi nefilim. Jsem si jistý, že jeho rodiče by nebyli nadšení, kdyby ho viděli vodit se po New Yorku s vílou, upírem nebo vlkodlakem. Zrovna tak jsem si ale jist, že by cokoli z toho upřednostnili před čarodějem. Můj druh je v podsvětě považován za nejnebezpečnější a nejpodezřelejší. Jsme děti démonů, a já jsem nesmrtelný potomek jistého neblaze proslulého vyššího démona, i když jsem možná

zapomněl zmínit tuto skutečnost svému příteli. Od ctihodných lovců stínů se neočekává, že si přivedou domů někoho, jako jsem já, a představí ho mamce a taťkovi. Mám určitou minulost. Vlastně mám těch minulostí hned několik. Kromě toho slušní mladí lovci stínů si nemají vodit vůbec žádné nápadníky.“

Jen Alek to udělal. Postavil se v síni předků a před očima všech tam shromážděných nefilim políbil Magnuse naplno na ústa. Bylo to to nejmocnější a nejkrásnější překvapení celého Magnusova dlouhého života.

„Není to tak dávno, co jsme bojovali ve veliké válce, která odvrátila katastrofu veškerého lidstva. Ne tedy, že by lidstvo bylo nějak vděčné. Nic totiž netuší. Nedostalo se nám ani slávy, ani přiměřené finanční kompenzace, a utrpěli jsme ztráty, které ani nedokážu popsat. Alek přišel o bratra, já o přítele, a oběma by nám opravdu prospělo vysadit. Obávám se, že největší radost, kterou si Alek dodnes dokázal dopřát, bylo koupit si nový, hezky nablýskaný nůž. Chtěl bych pro něj udělat něco milého a prožít to společně s ním. Chci na chvíli vypadnout z toho zmatku, v němž žijeme, a zkusit najít způsob, jak být doopravdy spolu. Můžete mi doporučit nějaký cestovní program?“

Ať si to představoval, jak chtěl, docházel stále k jednomu a témuž závěru – ta holka z cestovní kanceláře by mu musela položit telefon.

Ne, Magnus byl nucen naplánovat promyšleně romantickou cestu po Evropě sám. Ale je přece Magnus Bane, atraktivní a tajemný. Takovýhle výlet dokáže připravit stylově. Válečník vyvolený anděly a dokonale oblékaný syn démona, zamilovaný a rozhodnutý dopřát si dobrodružství napříč Evropou. Jak by tohle mohlo nevyjít?

Jakmile mu na mysli vytanula otázka stylu, upravil si Magnus karmínově červený baret tak, aby mu seděl frajersky

našikmo. Alek zaregistroval pohyb, vzhledl k němu a upřel na něj zrak.

„Nechceš si přece jen vzít baret?“ zeptal se ho Magnus. „Stačí říct. Docela náhodou jsem jich s sebou propašoval hned několik. V různých barvách. Jak jde o barety, jsem hotový roh hojnosti.“

„Baretu se vzdám,“ řekl Alek. „To platí. Ale díky.“ Koutky úst se mu pozdvihly v úsměvu sice nejistém, ale opravdovém.

Magnus si podepřel bradu dlaní. Chtěl si ten okamžik vychutnat – Aleka, hvězdný svit a Paříž se všemi jejími lákadly. A nejen vychutnat – chtěl si ho vštípit do paměti tak, aby si ho mohl vybavit ještě po letech. Jen doufal, že ta vzpomínka nebude později bolet.

„Na co myslíš?“ zeptal se ho Alek. „Ale vážně.“

„Vážně?“ opáčil Magnus. „Na tebe.“

Alek vypadal, že ho představa, že by o něm Magnus mohl přemýšlet, zaskočila. Bylo na jednu stranu velmi snadné, na druhou velmi obtížné ho překvapit – se zrakem a reflexy lovců stínů nebyly žádné žerty. Ať už se spolu toulali ulicemi, nebo sdíleli postel – jen ke spánku, prozatím, dokud Alek nebude chtít jinak –, Alek ho vždycky dokázal odhadnout. A pak ho zaskočí taková drobnost jako zjištění, že se objevuje v Magnusových myšlenkách.

Magnus právě teď usoudil, že je nejvyšší čas, aby Alek poznal, co je to opravdové překvapení. Docela náhodou pro něj měl jedno přichystané.

Paříž byla první zastávkou jejich cesty. Možná že to bylo klišé, zahájit romantickou evropskou dovolenou městem lásky, ale Magnus byl přesvědčen, že klasika není klasikou jen tak pro nic za nic. Byli tu už téměř týden a Magnus měl pocit, že je načase, aby vzal věci do ruky po svém.

Alek dopsal poslední pohlednici. Magnus po ní sáhl a pak nechal ruku zase klesnout. Přečetl si, co Alek napsal, a usmál se, okouzlen a překvapen zároveň.

Na pohlednici adresovanou sestře Alek sám doplnil: *Škoda, že tu nejsi. Ale ne zas tak doslova.* A letmo se na Magnuse zazubil.

„Připraven na další dobrodružství?“ otázal se Magnus.

Alek zpozorněl, ale vypadlo z něj jen: „Myslíš kabaret? Lístky máme na devátou. Měli bychom si ověřit, jak dlouho nám to tam odsud potrvá.“

Bylo naprosto jasné, že Alek nikdy předtím na opravdové dovolené nebyl. Pořád se snažil plánovat volný čas, jako by se chystal do boje.

Magnus líně mávl rukou, jako by odháněl dotěrnou mouchu. „Na večerní představení v Moulin Rouge je pořád spousta času. Otoč se.“

Ukázal lovcí stínů přes rameno. Alek se obrátil.

Směrem k Eiffelovce se zmítán bočním větrem vznášel výrazně fialovo-modře proužkovaný horkovzdušný balón. Tam, kde by měl být za normálních okolností koš, visela pod balónem na čtyřech lanech dřevěná plošina se stolem a dvěma židlemi. Stůl byl prostřen pro dva a uprostřed na něm trůnila štíhlá váza s růží. Aranžmá doplňoval tříramenný svícen, jen vítr prohánějící se kolem Eiffelovky neustále zhasínal svíčky. Magnus podrážděně luskl prsty a všechny tři svíce opět vzplály.

„No páni,“ vydechl Alek. „Ty umíš řídit horkovzdušný balón?“

„Samozřejmě!“ prohlásil Magnus. „Už jsem ti vyprávěl, jak jsem jeden ukradl, abych zachránil královnu Francie?“

Alek se zazubil, jako by Magnus řekl dobrý vtip. Magnus úsměv opětoval. Ono to s Marií Antoinettou bylo ve skutečnosti přece jen trochu jinak.

„Já jen,“ pronesl Alek zamyšleně, „že jsem tě nikdy neviděl řídit ani auto.“

Vstal a obdivně si prohlížel balón, kterému kouzlo zajišťovalo neviditelnost. Civilové kolem nich proto mohli vidět jen mladíka zamyšleně zírajícího do prázdna.

„Já umím řídit. Umím i létat, pilotovat i jinak ovládat vozidlo, jaké tě napadne. Sotva bych narazil s balónem do komína,“ namítl Magnus.

„Ehm...“ odkašlal si s podmračeným výrazem Alek.

„Vypadáš, že se ztrácíš v myšlenkách,“ poznamenal Magnus. „Přemítáš snad o tom, jak okouzující a romantický je tvůj přítel?“

„Přemítám,“ přiznal Alek, „jak tě ochránit, jestli s tím balónem narazíme do komína.“

Když procházel kolem Magnuse, Alek se zastavil a odhrnul Magnusovi z obočí neposlušný pramen vlasů. Jeho dotek byl lehký, jemný a nenucený, jako by si ani neuvědomoval, že to udělal. Magnus si do té chvíle ani neuvědomil, že mu padají vlasy do očí.

Magnus sklonil hlavu a usmál se. Nebyl zvyklý na to, aby se o něj někdo staral, ale napadlo ho, že by si na to nejspíš dokázal zvyknout.

Magnus se kouzlem skryl před zvědavými zraky okolních civilů, použil svoji židli jako schod a vystoupil na pohupující se plošinu. V okamžiku, kdy na ni dostoupl oběma nohama, jako by se ocitl na pevné zemi. Natáhl ruku. „Důvěřuj mi.“

Alek zaváhal, pak však Magnusovu ruku přijal. Stisk měl pevný a úsměv chlapecky milý. „Já ti přece věřím.“

Zlehka se přehoupl přes zábradlí na plošinu k Magnusovi. Posadili se za stůl a balón stoupající trhavě jako veslice na neklidném oceánu neviděn odplouval dál od Eiffelovy věže.

O pár sekund později už se vznášeli vysoko nad obzorem a pod nimi se do všech stran táhla zdánlivě nekonečná Paříž.

Magnus sledoval, jak Alek pozoruje město z výšky několika set metrů. Magnus nebyl zamilovaný poprvé a už mu to párkrát nevyšlo. Spálil se a naučil se, jak se z bolesti zotavit. Mnohokrát.

Předchozí milenci Magnusovi říkali, že ho nejde brát vážně, že je děsný, že do toho jde až příliš naplno, nebo naopak že do toho nedává dost. Věděl, že se může stát, že Aleka zklameme. Dokonce to považoval za pravděpodobné.

Pokud by Alekovy city neměly vydržet, Magnus chtěl, aby jim zůstala alespoň hezká vzpomínka na tento výlet. Doufal, že bude základem pro něco víc, ale chtěl, aby stál za to, pokud to má být to poslední.

Krystalická záře Eiffelovy věže ustupovala. Ani od ní nikdo neočekával, že vydrží věčně. A přesto tu stojí dál jako erb města.

Náhle přišel prudký poryv větru; plošina se naklonila a balón se propadl o dobrých patnáct metrů. Několikrát se otočili proti bočnímu větru, než Magnus udělal rázné gesto a balón se srovnal.

Alek sevřel opěrky židle a podmračeně se rozhlédl. „Jak tohle ovládáš?“

„Nemám ponětí!“ zvolal Magnus rozjařeně. „Zrovna jsem hodlal použít magii!“

Balón o pár centimetrů minul Vítězný oblouk, ostrým výkrutem se stočil směrem k Louvru a začal klesat ke střechám budov.

Magnus si rozhodně nepřipadal tak bezstarostně, jak se tvářil. Foukalo opravdu až příliš. Udržovat balón, aby se nekýval, vést ho správným směrem a postarat se, aby zůstal ne-

viditelný, ho stálo větší námahu, než byl ochoten si přiznat. A to se ještě bude muset postarat o večeri. A taky musel neustále znovu zapalovat svíčky.

Romantika je vážně dřina.

Dole pod nimi na zdech z červených cihel lemujících říční břeh zplihle viselo tmavé listí a uprostřed bíle omítnutých budov a úzkých dlážděných ulic růžově, oranžově a modře zářila pouliční světla. Na druhé straně se táhly Tuilerijské zahrady, jejichž kulaté jezírko na ně zíralo jako rybí oko, a tyčila se skleněná pyramida Louvru, jejíž střed protínal paprsek červeného světla. Magnus si náhle vzpomněl, jak pařížská komuna Tuilerie zapálila, a vybavil si popel vznášející se ve vzduchu i krev na gilotině. Tohle město neslo skvrny dlouhé historie a starých smutků a Magnus doufal, že v Alekových jasných očích bude dokonale očištěno.

Luskl prsty a vedle stolu se zhmotnila láhev uložená v kbelíku s ledem. „Šampaňské?“

Alek vystřelil ze židle. „Magnusi, vidíš ten sloup kouře tam dole? Je to požár?“

„Znamená to, že šampaňské odmítáš?“

Lovec stínů ukázal směrem k bulváru táhnoucím se souběžně se Seinou. „Ten kouř vypadá nějak divně. Žene se *proti* větru.“

Magnus mávl rukou se sklenkou sektu. „Nic, s čím by si *pompieri* nedokázali poradit.“

„Teď ten kouř přeskakuje po střechách. A teď zrovna se ostře stočil doprava. A teď se schovává za komínem.“

„Prosím?“ ozval se Magnus po krátké odmlce.

„Jasně, teď právě kouř přeskočil Rue des Pyramides.“ Alek zamžoural.

„Ty odsud rozeznáš Rue des Pyramides?“